

[Knud Østergaard.]

ligheden truede med at gå i stå; for det andet fordi vi sikrede os, at huslejeforhøvelserne ved vurdering ikke kom til at overstige brugsværdien; for det tredje fordi vi fik en licitationslov med forbud imod forhåndsregulering og udskydelse af tilbud; for det fjerde fordi vi fik en renteløttelse for 12.000 lejligheder om året i det sociale byggeri og får en boligsikringsordning.“

Så har hr. Axel Ivan Pedersen sprunget „for det femte“ over; det vil være en ting, som vi måske aldrig får noget at vide om, men så kommer vi til:

„... for det sjette fordi vi sikrede de sociale selskaber imod ejerlejlighedssystemets indførelse; for det syvende fordi de samme selskaber får mulighed for kapitaldannelse i landsbyggefonden, og for det ottende fordi de private grundejeres provenu bindes i 15 år med tilbagebetaling over 20 år — for nu bare at nævne nogle enkelte af de positive ting, som boligforliget indeholder. Jeg har altså ikke noget at fortryde . . .“

Det er den samme ånd, vi finder hos den tidligere boligminister, hr. Kaj Andresen, når han samme dag, gengivet i sp. 535, udtaler:

„Jeg kan i hvert fald sige for mit eget vedkommende, at jeg ikke på noget tidspunkt under den valgkamp, der er ført, har sagt andet, end at det boligforlig, der var indgået, skulle fastholdes, ikke alene fordi det var en aftale partierne imellem, men ganske enkelt fordi jeg mener, det i hvert fald — måske med visse minusser — stort set var en rimelig boligløsning, der blev gennemført.“

Det var den samme ånd, vi følte, når vi med de ærede medlemmer hr. Niels Mørk og hr. Axel Ivan Pedersen holdt sommerferie her på Christiansborg for at udstikke de retningslinjer, der skulle føre til et frit boligmarked, og når vi i Assistenthuset lyttede til det ærede medlem hr. J. O. Krag, der som en venlig og samarbejdssøgende

statsminister anræbte os om vor støtte i den fælles sag.

For at sikre kvalitet og størrelse i boligbyggeriet, for at sikre nødvendig kapital og rigtigt byggeudbud, for at sikre konstant beskæftigelse og øget rationalisering, er det, jeg anmoder vore tidligere og gode samarbejdspartnere om igen at melde sig under fanerne. Med indholdet af den tale, som det ærede medlem hr. Grünbaum holdt heroppe, og med tonefaldet i den, som hr. Helge Nielsen holdt, tror jeg også at det vil ske.

Ib Thyregod: Det kan være naturligt ved indledningen til denne debat om de foreliggende 6 lovforslag at fremsætte nogle generelle boligpolitiske betragtninger på grundlag af det omfattende materiale, som folketingset nu har modtaget, og som foreligger fra mange forskellige institutioner.

Der er naturligvis en klar sammenhæng mellem den debat, vi fører her i dag, og den, som blev ført her i forbindelse med finanslovsforslaget, hvor økonomiminister Nyboe Andersens redegørelse indgik i forhandlingerne. Der er en klar sammenhæng mellem boligproduktionen og samfundets øvrige økonomi, og når man ønsker, at der ud fra et helhedssynspunkt skal genskabes økonomisk balance her i landet, bl. a. ved opretning af valutabalancen, er det naturligvis vigtigt, at alle sider af samfundslivet indgår i dette arbejde, derunder også boligspørgsmålet. På den anden side er det klart, at ikke boligspørgsmålet specielt skal indgå heri, men at det kun er et af de led, som indgår i debatten omkring den økonomiske situation. Det, vi navnlig skulle drøfte i dag, var altså lovforslagene og de redegørelser, som foreligger vedrørende den boligpolitiske situation. Jeg tænker her på redegørelsen fra det økonomiske råd om boligbehovet og subsidieringen, som kom i efteråret, jeg tænker på den såkaldte byggerapport, som vi modtog for kort tid siden, og endelig tænker jeg på betænkningen fra realkreditkommissionen, som vi har